



Sygn. akt IV KK 62/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSA del do SN Dariusz Czajkowski

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **H. K.**

skazanego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 kwietnia 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść,

od wyroku Sądu Rejonowego w B.

z dnia 7 lutego 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę H. K. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. uwzględnił wniosek obwinionego H. K., złożony na podstawie art. 73 k.p.s.w., i nie przeprowadzając postępowania dowodowego wyrokiem z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. akt ... 158/14, uznał H. K. za winnego tego, że w dniu 6 lutego 2014 r. około godz. 19.00 w supermarkecie T. w B. przy ul. J. 12,

dokonał kradzieży dwóch sztuk piwa „Reds”, jednej sztuki piwa „Książ”, dezodorantu „Fa”, zupy grzybowej „Hortex”, damskiego dezodorantu „Rexona”, pasty do zębów „Sensodyne” oraz kremu „Nivea”, powodując straty o łącznej wartości 60,43 zł na szkodę T. P. Sp. z o.o. K. ul. K., tj. wykroczenia z art. 119 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę dwóch miesięcy ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Na mocy art. 82 § 3 k.p.s.w. zaliczył obwinionemu na poczet wymierzonej kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w sprawie od dnia 6 lutego 2014 r. do dnia 7 lutego 2014 r. uznając ją za wykonaną w wymiarze 4 dni (k. 20).

Wyrok, niezaskarżony przez strony, uprawomocnił się bez postępowania odwoławczego w dniu 7 lutego 2014 r. (k. 21).

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył go w całości na korzyść H. K. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego - art. 73 k.p.s.w. w zw. z art. 64 § 1 k.p.s.w. w zw. z art. 63 § 2 k.p.s.w., polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku obwinionego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, skutkujące rażąco obrazą prawa materialnego, to jest art. 20 § 1 k.w., poprzez wymierzenie obwinionemu H. K. za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. kary dwóch miesięcy ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, pomimo tego, że w świetle art. 20 § 1 k.w. kara ograniczenia wolności jako sankcja ustawowa przewidziana za wykroczenie trwa jeden miesiąc, **wniósł o** uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodzić się należy z Prokuratorem Generalnym, że zaskarżony wyrok zapadł rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji i przepisu prawa materialnego, wskazanych w zarzucie kasacji.

H. K. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., które zagrożone jest alternatywnie: karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Przepis art. 20 § 1 k.w. stanowi, że kara ograniczenia wolności trwa jeden miesiąc. Mimo tego, Sąd Rejonowy w B. uwzględnił wadliwy wniosek obwinionego o wydanie wyroku bez postępowania dowodowego, złożony na podstawie art. 73 k.p.s.w., i nie wykorzystując możliwości skorygowania tego wniosku, w trybie art. 63 § 2 k.p.s.w., uznając obwinionego winnym popełnienia zarzucanego czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., na podstawie tego przepisu wymierzył karę dwóch miesięcy ograniczenia wolności, a więc karę w wymiarze przekraczającym ustawowe jej granice określone w art. 20 § 1 k.w.

Trafnie wywodzi Prokurator Generalny, że wymierzona kara dwóch miesięcy ograniczenia wolności jest karą surowszą od kary tego rodzaju możliwej do orzeczenia, co stanowi niewątpliwie rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie wskazanego przepisu art. 20 § 1 k.w., poprzedzone naruszeniami wyszczególnionych w zarzucie kasacyjnym przepisów procesowych.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 1 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.